

MUŠKA ZLATUŠKA

„Bzzz, bzzz, vím, kde je Proužek, bzzz,“ vykřikla muška Zlatuška přerývaně a celá udýchaná poletovala po místnosti, až málem narazila do rozzářené lucerny. „Má ho v tašce dědek Plesnivka šel s ním od rozcestníku u nejvyšší borovice směrem, bzzz, ke Kostlivci a Hnilobném vrchu. Potkala jsem tam našťestí pavouka Přízu a poprosila ho, aby Plesnivku sledoval dál, a rychle ti to letěla říct, bzzz.“

„Neee, to přece nemůže být pravda! To přece...“ Puntička se celá roztrásla a vyděšeně koukala, jak jí blednou puntíky na sukýnce. Přesně jako tenkrát, když... Ne, raději na to nebude myslet. Ale nakonec se sesunula na židli a řece jen se usedavě rozplakala.

„Nebřeč, Puntí, něco vymyslíme a určitě ho najdeme a zachráníme! Bzzz.“ Puntička ale zakroutila nesouhlasně hlavou, která jí vzápětí klesla do dlaní, a dál plakala a vzlykala. Slzy se jí kutálely nejen po tvářích a po rukách, ale i po blůzce, a vpíjely se do blednoucích teček na sukýnce. Trvalo to několik dlouhých chvil a Zlatuška už byla celá nešťastná, protože si nevěděla vůbec rady, jak vílu utiřit. Nervózně poletovala kolem její hlavy, sem tam ji křídlem pohladila po vlasech a tiše ji konejšila.

Nic z toho nepomáhalo, a tak muška bezradně odlétla k oknu, posadila se na parapet a zůstala zírat na okenní tabulku. Dál totiž nedohlédla, sluníčko si už přetáhlo duchnu i přes ten nejneposednější paprsek, a tak nebylo vidět ani k prvnímu záhonu. Muška pokrčila křídly, povzdychla si a vyčkávala. Po chvílce měla pocit, že pláč slábne, a otočila se zpátky k víle.

Ještě chvíli se ozývalo vzlykání, ale pak se Puntička vysmrkala, otřela rukama mokré tváře a konečně plakat úplně přestala. Vzpomněla si totiž na to, jak jí tatínek vždycky říkal, že pláčem se nic nevyřeší. Je třeba kont.

„Já vím, Zlatuš. Hlavu vzhůru, rozum do hrsti a strach do pytle,“ zopakovala znovu víla, tentokrát už ne jen tak pro sebe, ale směrem ke své kamarádce. Naposledy potáhla, vstala od stolu a šla k peci napít se čaje. „Dědek se mi chtěl určitě pomstít. Já jsem ale hloupá. Odmítla jsem ho ošetřit, protože jsem se ho bála pustit dovnitř. Je tak ošklivý!“ Puntička si dala další lok meduňky, opatrně postavila hrnek zpátky na stůl a tiše dodala: „A tady dost páchnul.“

Zlatuška nevěřícně kroutila hlavou a kulila oči: „On tady za tebou byl, bzzz?“ vyhrkla nakonec na opěradlo vílina houpacího křesla.

„Byl. Dneska ráno... Přišel, jestli bych mu nedala na bércový vřed. Jenže já byla tak vystrašená, když jsem ho viděla... Řekla jsem mu, že tohle neumím.“ „A co se dělo pak, bzzz? Vyhnalas ho?“ skočila jí Zlatuška netrpělivě do řeči. „Přibouchla jsem vyděšeně dveře a utekla jsem se schovat do komůrky... Dědek něco zamumlal a odešel.“

Bála jsem se, že provede něco mně a vůbec mě nenapadlo, že může ohrozit někoho jiného, natož abych si představila, že číhá na Proužka... Chudáček můj maličký, snad mu neublížil.“

„Bzzz. Neboj, já myslím, že mu nic neprovedl. Nesl si ho v kabele a docela hezky k němu mluvil. A byl vlastně hodně smutný. Možná i proto, že Proužek dost prskal. Ale konec dohadů, je potřeba vyrazit! Dopij čaj a jdeme, bzzz,“ prohlásila Zlatuška rozhodně a vzlétla z opěradla

křesla nad Puntiččinu hlavu. „Ted' hned? Ale když tam venku je, je, je... tma!“ vyjekla víla, rozhodila rukama, až převrhla hrnek se zbytkem čaje, a po stole se rozlila silně vonící nažloutlá louže.

Muška ji hned zpražila: „ A co má být?“ „ Když já, já, já se... bojím!“ začala víla zase nabírat, zatímco odnášela hrneček do lavoru se špinavým nádobím, kam se zároveň vydala pro hadr. Zlatuška si sedla na stůl na kraj rozlitého čaje, usrkla z něj a naoko povýšeně se víly zeptala: „ A čeho, prosím tě, bzzz?“ „No vždyť víš. Myši a taky tmy a vůbec...“ „Ale jdi ty, bzzz. Strašný myšák už dávno nežije. Takže se víc bojíš neškodných myšek, nebo toho, že se ti Proužek už nikdy nevrátí? A vůbec, jak jsi to před chvílí říkala? Hlavu do hrsti, rozum do pytle nebo jak to bylo, bzzz?“ Zlatuška se na Puntičku zadívala s poťouchlým úsměvem.

„Tak vzhůru za strachem, opáčila víla a usmála se, zatímco utírala stůl. Puntička musela s muškou souhlasit, Měla pravdu. Představa, že zůstane v chaloupce už navždy sama, byla mnohem děsivější než všechny myši světa i tma za oknem. Zhluboka se nadechla, odnesla hadr zpátky do kuchyně a začala se chystat na cestu. Ve váčku na krku překontrolovala kouzelné kameny, do brašny uložila od každé léčivé rostlinky a bylinky usušený svazek, čerstvou mátu, rozličné mastičky a směsi, pár náplastí z jitrocelových listů a obvaz z konopných vláken a pro jistotu přibalila i Receptář na každý neduh. Na hlavu si uvázala šátek, přes ramena přehodila pléd a nejistým krokem vyrazila z chaloupky za muškou. Před domečkem pohladila jednu ze svých slunečnic, které už tiše podřimovaly a jejich mírně zavínuté okvětní lístky se lehce pohybovaly v rytmu nádechů a výdechů.